

[Auken.]

er sket i ejerlejlighedslovgivningen, og som begrænser og korrigerer, hæmmer den uhyggelige spekulation, vi har været vidne til i den bestående boligmasse i forbindelse med udstykning af ejerlejligheder. Uanset diskussionen om styrken af de gennemførte overgangsregler er der ingen tvivl om, at disse reformers langtidsvirkning vil repræsentere et meget stort fremskridt. Den dans omkring guldkalven i de gamle ejendomme i forbindelse med udstykningen af ejerlejligheder er noget af det mest utiltalende, der er sket i mange år, og derfor er det meget positivt, at der nu er blevet sat en stopper herfor, ligesom det er meget positivt, at mulighederne for at etablere andelsboliger i den ældre boligmasse er blevet yderligere forbedret.

Det lange perspektiv i boligpolitikken er naturligvis, hvad der skal afløse boligforliget, hvad indholdet af den boligordning, der skal afløse boligforliget, skal være. Jeg skal selvfølgelig ikke gå ind i at detaljere det oplæg, der til sin tid skal danne baggrund for forhandlingerne, kun understrege, at der er en sammenhæng mellem den bolig- og byggepolitik, vi tillægger, og så vores beskæftigelsespolitik, og denne nyordning må respektere dette hensyn, ligesom den må tage sigte på at skabe en større lighed mellem de forskellige boligformer.

Jeg skal nævne de fremskridt, der er sket på planlægningslovgivningens område. Ud over vedtagelsen af den meget vigtige råstoflov og den dertil hørende byggelov, som betyder, at vi kan planlægge på dette område på et langt sikrere grundlag, end vi hidtil har haft mulighed for, så er det med stor tilfredshed, socialdemokratiet har noteret, at folketinget endelig har vedtaget vort gamle forslag om at give kommunerne ret til at ekspropriere de nødvendige arealer for at sikre en byudvikling i overensstemmelse med, hvad en demokratisk valgt kommunalbestyrelse har ønsket sig, altså i overensstemmelse med det befolkningsflertal, der findes i kommunen, og efter en meget indgående offentlig debat, som der er givet nærmere regler for. Til gengæld er det for os meget skuffende, meget utilfredsstillende, at et stort – og på dette område desværre meget reaktionært – mindretal har valgt at gøre brug af retten i grundloven til at få udskudt ikrafttrædelsen af loven til efter et folketingsvalg. Hvis interesser er det egentlig, man vil varetage i

denne situation? Og hvem er det, man vil bekæmpe? Skal de demokratisk valgte kommunalbestyrelser afskæres fra at få de nødvendige midler til at gennemføre en udvikling af et bysamfund i overensstemmelse med befolkningens ønsker?

Jeg vil også nævne undervisningsområdet, fordi der her efter vores opfattelse er sket en lang række forbedringer, forbedringer, som vi så sent som i dag har stemt om her i folketinget. Det måske mest skuffende, der er sket – eller det eneste virkelig skuffende, der er sket på undervisningsområdet – var den afstemning, der fandt sted ved andenbehandlingen af EFG-loven. Vi er tilfredse med, at der nu er skabt en varig ordning på dette felt, men vi må dybt beklage, at et flertal her i folketinget valgte at amputere loven på et meget væsentligt punkt, således at vi ikke fik det ensartede præg og den overskuelighed, der var brug for på dette felt. Det, der her er sket, har været skuffende for socialdemokratiet, ikke mindst når vi ser på partier, der af hensyn til bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden har krævet nytænkning, men som i virkeligheden er hildet i den mest traditionelle form for vanetænkning.

Samtidig er EFG-sagen i sin helhed et lærestykke i, hvad der sker af forringelser, hvis der dannes en sammensvejet borgerlig blok i folketinget, der udnytter sit politiske flertal. Hvilket igen viser, hvor vigtigt det er, at socialdemokratiet i samarbejde med andre partier, herunder også i samarbejde med fremskridtsvenlige borgerlige partier, danner en bølgebryder og forhindrer dette flertal i at manifestere sig med forringelser for befolkningen til følge.

Fraset denne forringelse på det ene punkt i EFG-loven, som i øvrigt rummer en række fremskridt, hvorfor vi også har stemt for loven, så er der for os at se kun sket fremskridt på uddannelsesområdet i de seneste måneder.

Jeg skal til sidst i denne gennemgang af de resultater, der er opnået, nævne det, der nu gennemføres på skatteområdet, med oplysningspligt, indberetningspligt for obligationsindtægter og renteindtægter fra pengeinstitutterne til ligningsmyndighederne. Det er et gammelt socialdemokratisk ønske, der her realiseres. Det har længe virket krænkende f. eks. på lønmodtagernes retsbevidsthed, at lønindtægter automatisk opgives til skattevæsenet gennem lønsedler, medens kapitalindtægter of-